

ВИДЕНИЕТО НА ТЕТА МАРА.

Тета Мара, мама и баба една заранъ на мегдана презъ четири кжщи навиваха прежда за платно. Азъ и нѣколко деца играехме край тѣхъ. Дойде пладне. Тета Мара ме хвана за ржка и ме поведе къмъ дома, за да донесемъ обѣдъ. Тъкмо предъ нашата порта срещна ни Дончо—калфата, когото чичо Стоименъ би и прогони. Не бѣхъ го виждалъ оттогава. Той ни спрѣ. Лукаво ни се усмихна. Замълча за малко и продума:

— Маро, бая ти Стоименъ ме би и много унижи. Кисело щѣ му излѣзе всичко това. Азъ зная, кжде ходи той и какво прави. Зная много добре и за Димитъръ . . .

— Дончо, не говори тъй! Бай Стоименъ на занаятъ те е училъ. Пъкъ и хлѣба си му ялъ, — отвърна тета.

И нервно тя бутна вратата. Повлѣче ме на вжтре. Задъ насъ тежко се затвори портата. Дончо още нѣщо говорѣше отвънъ, но ние не го дочухме.

Черна мрежа забули тетиното лице. Тя пребледнѣ и въздъхна. Знаеше, че за Дончо се лошо говори. Той често идвалъ отъ село, сбиралъ се съ турци и пиелъ съ тѣхъ изъ механикѣ. Много пжти го виждали да влиза въ конака и да излиза. Българитѣ почнали да се страхуватъ отъ него и да го отбѣгватъ.

Тета много добре разбра Дончовата закана. Тя знаеше, какво може да излѣзе. По-добре да не е жива, да не дочака това време. Не бѣше само Стоименовата сждба, която я плашеше. Тя обичаше силно брата си, но нещастиято нѣмаше да засегне само него, а и други сжщо така любими. Баба, мама, тате, какъ щѣха да понесатъ, ако братъ ѝ Стоименъ падне въ турски ржце и увисне на вжжетото. А нима съ него заедно бедата нѣмаше да повлѣче и нейния Димитъръ? Тя знаеше, че двамата мжже-левенти бѣха свързани